

عنوان مقاله:

بررسی علت استغفار حضرت داوود(ع) در آیه و ظن داوود انما فتناه فاستغفر ربه...

محل انتشار:

دوفصلنامه مطالعات قرآن و حدیث، دوره 12، شماره 2 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

ولی الله نقی پورفر - دانشیار گروه علوم قرآن و حدیث دانشگاه قم، ایران.

رحیم حاصلی ایرانشاهی - دانشجوی دکتری تفسیر تطبیقی دانشگاه علوم و معارف قرآن کریم، قم، ایران.

خلاصه مقاله:

در رهنمودهای اهل بیت(ع)، بر اساس تعالیم قرآن، انبیاء(ع) از ارتکاب گناه معصوم می‌باشند، اما برخی از آیات قرآن کریم در ظاهر خلاف این باور را نشان می‌دهند. از جمله این آیات، آیه 24 سوره مبارکه ص است که استغفار حضرت داوود(ع) از سخنی که در مقام قاضی درباره اختلاف میان دو متخاصم بیان فرمود را حکایت کرده است. مفسران در مورد علت این استغفار، آراء متفاوتی دارند اما هیچ یک از این آراء بدون اشکال نیست. مقاله حاضر پس از بررسی و نقد آراء موجود، به استناد قرائنی از آیات و روایات، علت استغفار داوود(ع) را قضاوت به شیوه فصل الخطابی می‌داند. بر اساس این قرائن، استفاده از شیوه فصل الخطابی در قضاوت، مشکلاتی را برای آن حضرت در جامعه به وجود آورده بود و آن حضرت برای جلوگیری از این مشکلات، از خدا خواست تا در قضاوت‌های آینده، از این شیوه استفاده نکند و تنها به روش معمول میان مردم قضاوت کند و این درخواست پذیرفته شد. اما در ماجرای دیگر، آن حضرت مجدد از همان شیوه قضاوت پیشین استفاده نموده و علت استغفار نیز به این ماجرای دوم بازگشت دارد. این پژوهش به دنبال آن است که چگونگی این ماجرا و علت استغفار را بررسی نماید. رویکرد این پژوهش، قرآن محوری است که بر این مبنا، محکمت دینی (محکمت عقل، قرآن، سنت، تجربه، ادبیات، سیره عقلاء و متشرعه و...) بر محور قرآن کریم داور اندیشه‌ها و عملکردهای دینی شده است.

کلمات کلیدی:

حضرت داوود(ع)، عصمت انبیاء، استغفار انبیاء، قضاوت، قضاوت فصل الخطابی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/955835>

